

Sygn. akt XVII AmA 1/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2022 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Jolanta Stasińska

Protokolant: sekretarz sądowy Magdalena Ratajczyk

po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2022 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania M. L.

przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

o stwierdzenie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów

na skutek odwołania M. L. od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 28 października 2019 roku, Nr (...)

1. oddala odwołanie,
2. zasądza od M. L. na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmA 1/20

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów decyzją z dnia 28 października 2019 roku, numer (...) orzekł:

stosownie do art. 33 ust. 4, 5 i 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (t.j.: Dz. U. z 2019 r. poz. 369 ze zm.) po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu wobec M. L. (NIP: (...))

I. na podstawie art. 27 ust. 2 w związku z art. 27 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, określoną w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, działania M. L. polegające na zamieszczeniu na stronie internetowej prowadzonego przez przedsiębiorcę hostelu (...) informacji o organizowanym konkursie z nagrodami, a następnie nieprzyznaniu opisanych nagród, co stanowi nieuczciwą praktykę rynkową w rozumieniu art. 7 pkt 19 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (t.j.: Dz.U. z 2017 r. poz. 2070)

i stwierdza się jej zaniechanie z dniem 25 listopada 2017 r.,

II. na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w związku z naruszeniem zakazu, o którym mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ww. ustawy w zakresie opisanym w pkt I sentencji niniejszej decyzji, nakłada się na M. L. karę pieniężną w wysokości 70.185,00 zł (słownie: siedemdziesiąt tysięcy sto osiemdziesiąt pięć złotych) płatną do budżetu państwa,

III. na podstawie art. 26 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, nakłada się na M. L. środek usunięcia trwających skutków praktyki, o której mowa w pkt I niniejszej decyzji, w postaci opublikowania wersji jawnej decyzji na koszt przedsiębiorcy, w możliwe najkrótszym czasie, nie dłuższym niż 14 dni od daty uprawomocnienia się niniejszej decyzji na stronie internetowej tego przedsiębiorcy tj. na dzień wydania decyzji (...) (stronie głównej) oraz na stronie internetowej (...) (jako nowy post) w ten sposób, że odnośnik do treści decyzji powinien zostać umieszczony na stronie głównej oraz utrzymywania jej na przedmiotowej stronie internetowej przez okres 3 (trzech) miesięcy od daty opublikowania na stronie internetowej. Tekst decyzji będzie dostępny za pomocą hiperłącza (linku) widocznego na głównej stronie internetowej, a tekst hiperłącza będzie wyglądał następująco: Decyzja Prezesa UOKiK nr (...) z dnia 28 października 2019 r. Tekst hiperłącza powinien być napisany czarną czcionką nie mniejszą niż 12 pkt i umieszczony w czarnej ramce.

IV. na podstawie art. 77 ust. 1 i art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zw. z art. 83 tej ustawy w zw. z art. 263 § 1 i 2 i art. 264 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j.: Dz.U. z 2018 r., poz. 2096 ze zm.) postanawia się obciążyć M. L. kosztami postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w kwocie 40,40 zł oraz zobowiązać go do zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Od powyższej decyzji odwołanie złożył powód: M. L. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą M. L.. Zaskarżył decyzję w całości.

Powód zaskarżonej decyzji zarzucił:

I. naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy:

1) art. 84 u.o.k.k. w zw. z art. 235 § 1 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie, polegające na zaniechaniu przeprowadzenia dowodów przez Prezesa UOKiK i dokonywanie ustaleń w oparciu o ustalenia poczynione przez Urząd Celno - Skarbowy w P. w toku kontroli celno - skarbowej przeprowadzonej u powoda w dniach: 21 stycznia 2018 r., 5, 7, 9, 15, 20 lutego 2018 r. oraz zebrane w tym postępowaniu dokumenty, a tym samym nieuprawnione odstępianie od zasady bezpośredniości postępowania dowodowego;

2) art. 84 u.o.k.k. w zw. z art. 299 k.p.c. w zw. z art. 101 u.o.k.k. poprzez ich niezastosowanie i pozbawione podstawy normatywnej zastąpienie dowodu z przesłuchania strony dowodem z oświadczenia M. L., złożonego w toku kontroli celno - skarbowej, o której była mowa wyżej;

3) art. 84 u.o.k.k. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 83 u.o.k.k. w zw. z art. 7 i art. 8 k.p.a. poprzez ich niezastosowanie i zaniechanie przeprowadzenia dowodów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, pomimo obowiązującej Prezesa UOKiK zasady prawdy obiektywnej i pogłębiania zaufania obywateli do władzy publicznej;

4) art. 84 u.o.k.k. w zw. z art. 236 k.p.c. poprzez zaniechanie ich stosowania i niewydanie postanowień dowodowych, co jest równoznaczne z nieprzeprowadzeniem dowodu;

5) art. 84 u.o.k.k. w zw. z art. 308 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i przeprowadzenie dowodu z zrzutów z ekranu komputera, zawierających ogłoszenie o konkursie i wyniki konkursu z naruszeniem powołanych przepisów;

6) art. 84 u.o.k.k. w zw. z art. 233 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i dokonanie oceny dowodów w sposób dowolny, nieznajdujący logicznego uzasadnienia.

II. naruszenie prawa materialnego:

1) art. 7 pkt 19 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 2070), dalej „u.p.n.p.r.” poprzez niewłaściwą subsumpcję i przyjęcie, że ogłoszony konkurs mógł mieć wpływ na decyzje podejmowane przez uważnego i ostrożnego klienta co do zakupu noclegu w hostelu (...);

2) naruszenie przepisu art. 106 ust. 1 pkt 4 u.o.k.k. i art. 111 u.o.k.k. przez wydanie zaskarżonej decyzji z rażącym naruszeniem prawa, polegającym na przekroczeniu granic dozwolonego uznania administracyjnego, określonego w art. 111 u.o.k.k. w związku z art. 6, 7, 8, i 11 k.p.a.;

3) naruszenie przepisu art. 26 ust. 2 u.o.k.k. poprzez niewłaściwą subsumpcję polegającą na zastosowaniu środka, o którym mowa w powołanym przepisie w sytuacji, kiedy w niniejszym stanie faktycznym nie została wobec powoda wydana decyzja o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazująca zaniechanie jej stosowania.

Wobec wskazanych zarzutów i zaniechań wniósł o przeprowadzenie następujących dowodów, celem ustalenia faktów wskazanych poniżej:

1) z dokumentu kwestionowanej decyzji na okoliczność złamania zasady bezpośredniości prowadzonego postępowania dowodowego (w aktach sprawy);

2) z dokumentacji postępowania prowadzonego przez Prezesa UOKiK celem ustalenia, że: 1) naruszano zasadę bezpośredniości w prowadzonym postępowaniu dowodowym; 2) nie wydano postanowień dowodowych; 2) zastąpiono dowód z przesłuchania strony dowodem z oświadczenia powoda z dnia 6 lutego 2018 r; (w aktach sprawy);

3) z dokumentów znajdujących się w aktach administracyjnych na k. 15 -16 oraz k. 32, celem wykazania, że dowody mające rozstrzygające znaczenie dla sprawy są nieczytelne i niekompletne, bez możliwości ustalenia źródła ich pochodzenia oraz celem wykazania, że przy ich przeprowadzeniu naruszono przepis art. 84 u.o.k.k. w zw. z art. 308 k.p.c.;

4) z dokumentu umowy z dnia 20 września 2017 r. zawartej pomiędzy (...) sp. z o.o. z siedzibą w P., a powodem na wykonanie strony internetowej, celem ustalenia warunków i terminów realizacji przedmiotowego zlecenia;

5) z dokumentów faktur nr: (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), umowy sprzedaży zorganizowanej części przedsiębiorstwa z dnia 6 sierpnia 2018 r., zawartej pomiędzy powodem a A. T., celem ustalenia faktu sprzedaży hostelu (...) i wartości przychodu z przedmiotowej transakcji;

6) z przesłuchania świadków:

- K. K.,

- M. C.,

celem wykazania, że: 1) klienci hostelu (...) nie byli zainteresowani udziałem w konkursie poprzez chociażby wypełnienie karty meldunkowej; 2) braku zainteresowania rzeczonym konkursem; 3) brakiem zwiększenia ilości klientów w okresie od 22 października 2017 r. do 25 listopada 2017 r. względem lat ubiegłych i miesięcy poprzedzających i następujących po tym okresie;

7) z zeznań powoda celem ustalenia, że: a) powód nie zamieścił ogłoszenia związanego ze spornym konkursem na stronie internetowej; b) oświadczenie złożone przez powoda w dniu 6 lutego 2018 r. w toku kontroli celno - skarbowej zostało złożone w warunkach ograniczających swobodę wypowiedzi; c) ogłoszenie o konkursie było publikowane na stronie internetowej hostelu (...) przez 4 dni; d) lokalne hostele ogłaszały podobne konkursy w ostatnim kwartale 2017 r.; e) powód nie odniósł korzyści materialnych z faktu ogłoszenia o konkursie; f) braku zainteresowania klientów

hotelu (...) rzezonym konkursem i niewypełniania kart meldunkowych w celu wzięcia udziału w przedmiotowym konkursie; g) oświadczenie z dnia 6 lutego 2018 r. złożone w toku kontroli celno - skarbowej zostało złożone w warunkach presji przedmiotowej kontroli i wyłączających swobodne wypowiedzi w stanie świadomości o grożących powodowi skutkach karno-skarbowych; h) brakiem zwiększenia ilości klientów w okresie od 22 października 2017 r. do 25 listopada 2017 r. względem lat ubiegłych i miesięcy poprzedzających i następujących po tym okresie.

W oparciu o powyższe zarzuty wniósł o:

- uwzględnienie odwołania i uchylenie przedmiotowej decyzji w całości, ewentualnie o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez uznanie, że powód nie dopuścił się stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów i uchylenie kary pieniężnej, ewentualnie poprzez odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej lub obniżenie jej wysokości.

- zasądzenie od pozwanego na rzecz strony powodowej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wniósł o:

1. oddalenie odwołania w całości,
2. dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu ze wszystkich dokumentów oraz innych środków dowodowych zgromadzonych w aktach postępowania administracyjnego prowadzonego pod sygn. (...) na fakty wskazane w uzasadnieniu skarżonej decyzji, w tym na fakt stosowania przez powoda praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów polegającej na zamieszczeniu na stronie internetowej prowadzonego przez przedsiębiorcę hostelu (...) informacji o organizowanym konkursie z nagrodami, następnie nieprzyznaniu opisanych nagród,
3. dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentu umowy zawartej pomiędzy powodem a (...) sp. z o.o. z dnia 29.12.2016r. (a stanowiącej załącznik do protokołu kontroli celno - skarbowej) na wykonanie strony internetowej hotelu, celem wykazania faktu, że - wbrew twierdzeniom powoda zawartym w odwołaniu - strona internetowa hostelu z opcją samodzielnej edycji ze strony powoda istniała już przed zawarciem umowy z dnia 20.09.2017r. oraz wnoszę jednocześnie o zobowiązanie strony powodowej do przedłożenia oryginału ww. umowy, ponieważ ani pozwany ani urząd celno - skarbowy nie dysponuje oryginałem tego dokumentu,
4. oddalenie wniosków dowodowych powoda, nie mających znaczenia dla sprawy w postaci faktur dotyczących umowy sprzedaży zorganizowanej części przedsiębiorstwa z dnia 6 sierpnia 2018 r.,
5. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany powołał się na stanowisko wyrażone w treści zaskarżonej decyzji.

W toku rozprawy strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

M. L. (dalej: Przedsiębiorca) prowadzi działalność gospodarczą w P.

na podstawie wpisu do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (dalej: CEIDG). Zgodnie z wpisem do CEIDG, przeważającą działalność gospodarczą Przedsiębiorcy stanowi działalność związana z obiektami noclegowymi turystycznymi i miejscami krótkotrwałego zakwaterowania. / wydruk z CEIDG, k. 35 akt adm./

Przedsiębiorca prowadził hostel (...) w P.. Poprzez stronę internetową hostelu (...) można było dokonywać rezerwacji pobytu. W okresie co najmniej od 22 października 2017 r. do 25 listopada 2017 r. na ww. stronie internetowej hostelu, widniała informacja zachęcająca konsumentów do wzięcia udziału w konkursie w ramach którego, uczestnicy

dokonyjący rezerwacji w hostelu oraz wypełniający kartę meldunkową w obiekcie, w terminie od 1 września do 30 listopada 2017r. mogli wygrać kolejno:

- 1 x samochód marki R. (...),
- 3 x rower marki L. (...),
- 10 x voucher na pobyt w P..

Ponadto podano następujące informacje:

„Rozstrzygnięcie Konkursu czyli losowanie nagród odbędzie się dnia 2 grudnia 2017 r. lista nagrodzonych opublikowana będzie na stronie (...)

Szczegółowy regulamin promocji dostępny jest w recepcji.

Zwycięzcy konkursu nie przysługuje wypłata wartości Nagrody w gotówce.” / wydruk ze strony internetowej k. 15, 16 akt adm., zapis strony internetowej na płycie CD k. 17 akt adm., zeznania świadka K. K. k. 122, zeznania powoda M. L. k. 123-124/

W dniu 13 listopada 2017 r. na należącym do hostelu fanpage’u, pod adresem (...) opublikowana została informacja o treści:

„Ogłaszamy zwycięzców losowania:

Samochód wygrała A. ze S.!

Rower wygrali: D. z R., M. ze S., P. z W..

Voucher na pobyt w P. wygrali: M. z T., D. z W., B. z T., A. z R., P. z O., T. z O., M. z M., M. z P., A. z Z., B. z K.

Serdecznie gratulujemy!

TO JUŻ OSTATNI MOMENT NA WYGRANIE AUTA!!!

Dokonaj dowolnej rezerwacji

WYGRAJ SAMOCHÓD R.” /wydruk ze strony internetowej (...) k. 32 akt adm., zeznania powoda M. L. k. 123-124/

W dniu 6 lutego 2018 r., w toku kontroli celno – skarbowej, Przedsiębiorca złożył wyjaśnienia odnośnie przedmiotu kontroli tj. przestrzegania przepisów ustawy o grach hazardowych przy urządzaniu wyżej opisanego przedsięwzięcia pod nazwą „(...)”. / k. 33 akt. adm./

W toku ww. kontroli Przedsiębiorca oświadczył, że „osobiście umieścił na stronie internetowej (...) na portalu F. oraz serwisie (...) ogłoszenie o promocji pod nazwą „(...)”. Miało ono zachęcić potencjalnych klientów do skorzystania z oferty noclegowej hostelu”. / protokół kontroli z dnia 20 lutego 2018 r. k. 29-30 akt. adm./

Pismem z dnia 24 kwietnia 2019 r. Prezes Urzędu wystąpił do Przedsiębiorcy o zajęcie stanowiska w sprawie organizowanego konkursu. W odpowiedzi na wezwanie Prezesa Urzędu, Przedsiębiorca poinformował, że „nie organizował przedsięwzięcia – konkursu, w ramach którego uczestnicy mogli wygrać szereg nagród, w tym samochód”. / k. 10, 11 akt adm./

Następnie pismem z dnia 10 lipca 2018 r. Prezes Urzędu przesłał Przedsiębiorcy zabezpieczony ze strony internetowej materiał dowodowy w celu zajęcia stanowiska. /k. 23 akt adm./ W odpowiedzi na wezwanie Przedsiębiorca wskazał, że

„z przedstawionych dokumentów nie wynika czy wskazane informacje widniały rzeczywiście w Internecie, ewentualnie na jakiej stronie internetowej oraz w jakim terminie”. /pismo z dnia 9 sierpnia 2018 r. k. 25 akt. adm./

Postanowieniem z dnia 6 maja 2019 roku Prezes UOKiK wszczął postępowanie w sprawie podejrzenia stosowania przez przedsiębiorcę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów. /k. 36 akt adm./

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka K. K. oraz zeznaniom powoda M. L. z uwagi na ich spójność.

Postanowieniem z dnia 22 czerwca 2022 roku Sąd pominął dowód z zeznań świadka M. C., z uwagi na cofnięcie wniosku o przeprowadzenie dowodu z jego zeznań przez pełnomocnika powoda na rozprawie w dniu 22 czerwca 2022 roku.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie jest niezasadne.

Z uwagi na charakter niniejszego postępowania, zainicjowanego na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, podnoszone przez powoda zarzuty dotyczące naruszenia przepisów prawa procesowego nie mogły skutkować uchYLENIEM lub zmianą zaskarżonej decyzji. Jak wskazuje się w doktrynie i orzecznictwie, gdyby nawet doszło do naruszenia przepisów procedury (w szczególności skutkującego w ocenie powoda wadliwością postępowania dowodowego), to nie mają one wpływu na rozstrzygnięcie wydane przez Sąd. Jak wskazał SN w wyroku z dnia 20 września 2005 roku, sygn. akt III SZP 2/05 „Jurysdykcyjna funkcja Sądu Okręgowego – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie może sprowadzać się tylko do oceny legalności decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Sąd ten powinien dążyć do ustalenia okoliczności faktycznych sprawy, a następnie dokonać ich prawnej oceny w zakresie zasadności odwołania.”

Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. 2019 r., poz. 369 ze zm., dalej: „uokik”), zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Zgodnie natomiast z treścią art. 24 ust. 2 uokik przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami zachowanie przedsiębiorcy, w szczególności: naruszanie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji (pkt 2), nieuczciwe praktyki rynkowe lub czyny nieuczciwej konkurencji (pkt 3). Mając powyższe na uwadze należy wskazać, że powodowi, jako osobie fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą na podstawie wpisu do CIEDG niewątpliwie przysługuje status przedsiębiorcy. Kolejną przesłanką podlegającą ustaleniu jest sprzeczność zachowania przedsiębiorcy z prawem lub dobrymi obyczajami. W niniejszym postępowaniu bezprawność polega na naruszeniu przez powoda określonego w art. 3 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 2070, dalej: „upnpr”) zakazu stosowania nieuczciwych praktyk rynkowych. Nieuczciwymi praktykami rynkowymi w każdych okolicznościach są praktyki rynkowe wprowadzające w błąd wymienione w art. 7 u.p.n.p.r. (tzw. „czarna lista praktyk”). Zgodnie z treścią art. 7 pkt 19 u.p.n.p.r. nieuczciwą praktyką rynkową w każdych okolicznościach jest twierdzenie, w ramach praktyki rynkowej, że organizowany jest konkurs lub promocja z nagrodami, a następnie nieprzyznanie opisanych nagród lub ich odpowiedniego ekwiwalentu. W przekonaniu Sądu zasadnie w niniejszej sprawie przyjął pozwany w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, że taka praktyka dotyczy więc nieuczciwego i wprowadzającego w błąd zachowania przedsiębiorcy, który w ramach strategii dotarcia do klientów ogłasza organizację konkursu lub promocji z nagrodami, które w rzeczywistości nie istnieją.

Nadto wskazać należy, że zgodnie z treścią 5 ust. 1 upnpr, praktykę rynkową uznaje się za działanie wprowadzające w błąd, jeżeli działanie to w jakikolwiek sposób powoduje lub może powodować podjęcie przez przeciętnego konsumenta decyzji dotyczącej umowy, której inaczej by nie podjął. Definicja przeciętnego konsumenta znajduje się w art. 2

pkt 8 upnpr. Ustawodawca określił przeciętnego konsumenta, jako konsumenta, który jest dostatecznie dobrze poinformowany, uważny i ostrożny; oceny dokonuje się z uwzględnieniem czynników społecznych, kulturowych, językowych i przynależności danego konsumenta do szczególnej grupy konsumentów, przez którą rozumie się dającą się jednoznacznie zidentyfikować grupę konsumentów, szczególnie podatną na oddziaływanie praktyki rynkowej lub na produkt, którego praktyka rynkowa dotyczy, ze względu na szczególne cechy, takie jak wiek, niepełnosprawność fizyczna lub umysłowa. Nie ulega wątpliwości, że powód kierował swoje oferty do nieograniczonej grupy konsumentów. Zasadnie przyjął pozwany, że w niniejszej sprawie mogły to być wszystkie osoby, które były zainteresowane rezerwacją noclegu w hostelu. W konsekwencji zasadne było uznanie w niniejszej sprawie za przeciętnego konsumenta osobę, która jest dostatecznie dobrze poinformowana, uważna i ostrożna przy zapoznaniu się z reklamami, przy uwzględnieniu czynników społecznych, kulturowych i językowych charakterystycznych dla polskiego konsumenta. Nie umknęła też uwadze pozwanego okoliczność, że przeciętny konsument powinien mieć świadomość specyfiki języka reklamy, jego pewnej umowności, skłonności do przesady i konieczności odnoszenia się do reklam z racjonalnym dystansem. Istotnie bowiem konsument taki rozumie kierowane do niego informacje i potrafi je wykorzystać do podjęcia świadomej decyzji dotyczącej produktu, ale też nie jest naiwny, nie potrafi też ocenić sytuacji tak jak profesjonalista. W świetle powyższego należało więc przyjąć, że zbiorowy interes realizuje się poprzez fakt, że potencjalnie wszyscy konsumenci, którzy byli zainteresowani noclegiem w przedmiotowym obiekcie byli narażeni na nieuczciwą praktykę rynkową powoda. W ocenie Sądu, praktyka opisana przez pozwanego w punkcie I zaskarżonej decyzji mogła zatem naruszać interesy ekonomiczne interesy konsumenta.

Powód w niniejszej sprawie potwierdził, że na stronie internetowej jego hostelu widniało ogłoszenie o konkursie. Zaprzeczył jednak, jakoby to on umieścił ogłoszenie o rzeczonym konkursie. Dodał, że przesądzające w tym względzie nie może być oświadczenie złożone w toku kontroli celno-skarbowej, które zostało złożone w warunkach ogromnego stresu. Powód wskazał, że to spółka realizująca usługę wykonania strony zaproponowała umieszczenie informacji o przedmiotowym konkursie, ze względu na okoliczność, że inne hostele też umieszczają takie ogłoszenia. Powód zaznaczył, że przedmiotowe ogłoszenie widniało na stronie jedynie kilka dni (około czterech), po czym nastąpiła publikacja wyników konkursu. Powód kwestionując czas trwania naruszenia podniósł, że nie było możliwości, aby ogłoszenie ukazało się już 22 października 2017 roku, gdyż dopiero w dniu 20 września 2017 roku powód zawarł umowę na wykonanie strony internetowej, w której zastrzeżono terminy na wykonanie poszczególnych etapów zlecenia, chociażby: 20 dni roboczych na wykonanie projektu, 5 dni roboczych na jego akceptację przez powoda, a następnie 25 dni roboczych na wykonanie strony internetowej. Powód wskazał też, że według jego wiedzy strona zaczęła działać około 9 listopada 2017 roku, w dniu 13 listopada 2017 roku zamieszczono informację o rozstrzygnięciu konkursu.

W ocenie Sądu wskazany przez pozwanego w treści zaskarżonej decyzji czas trwania naruszenia, tj. co najmniej od 22 października 2017 roku do dnia 25 listopada 2017 roku został określony prawidłowo. Jak sam bowiem powód przyznał w treści odwołania, „określony przedział czasowy pojawia się na wydruku pod słowem „captures” (k. 23 akt sądowych, k. 15, 16, płyta CD – k. 17 akt adm.). Powód potwierdził też, że z treści ogłoszenia o konkursie wynika, że rozstrzygnięcie odbędzie się w dniu 2 grudnia 2017 roku oraz, że ogłoszenie zwycięzców na (...) nastąpiło w dniu 13 listopada 2017 roku. Co więcej, z treści przedmiotowych wydruków wynika data rozpoczęcia konkursu w dniu 1 września 2017 roku oraz możliwość wypełniania kart meldunkowych od tego dnia. Należy tu podkreślić, że ta sama data, czyli 1 września 2017 roku została zawarta w oświadczeniu powoda z dnia 6 lutego 2018 roku (k. 33 akt adm.). Co istotne, powód w treści swych zeznań (k. 123-124 akt sądowych) wskazał, że on osobiście podał tę datę. Powód nie był jedynie w stanie wyjaśnić, dlaczego wskazał tę datę. Z tych względów uzasadnione było przyjęcie przez pozwanego, że naruszenie trwało co najmniej od dnia 22 października 2017 roku do dnia 25 listopada 2017 roku, zwłaszcza, że powód potwierdził, iż przedmiotowa informacja została zamieszczona, a jedynie nie wskazał konkretnego okresu, w trakcie którego widniało przedmiotowe ogłoszenie. Według powoda trwało to kilka dni, jednakże powyższe nie znalazło potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym.

W odniesieniu do argumentacji powoda, jakoby to nie on, lecz inny podmiot zamieścił przedmiotowe ogłoszenie, należy tu podkreślić, że była to informacja zamieszczona na stronie internetowej powoda wykonanej na jego zlecenie.

Fakt ten powód wyraźnie przyznał w treści odwołania (k. 24 akt sądowych). Treść warunków umowy o wykonanie strony internetowej, zakres ich realizacji - pozostają obojętne względem odpowiedzialności powoda za popełnienie przedmiotowego naruszenia (deliktu administracyjnego). Ponadto, w odniesieniu do zaprzeczenia powoda, co do braku możliwości działania strony już w dniu 22 października 2017 roku należy przypomnieć, że jak wynika z treści dokumentu złożonego przez pozwanego (k. 69-71 akt sądowych), którego autentyczność potwierdził pełnomocnik powoda na rozprawie w dniu 22 czerwca 2022 roku (k. 122 akt sądowych), powód zawarł umowę o wykonanie strony internetowej również w terminie wcześniejszym, tj. w dniu 29 grudnia 2016 roku. Mając zaś na względzie treść warunków tej umowy, nie ulega wątpliwości Sądu, że przedmiotowa strona mogła działać już w dniu 22 października 2017 roku.

W odniesieniu do zarzutu nieczytelności wydruku ze strony internetowej podniesionego w treści odwołania (k. 22 akt sądowych, k. 15, 16 akt adm.), na rozprawie w dniu 22 czerwca 2022 roku pełnomocnik powoda oświadczył, że treści zawarte na płycie CD (k. 17 akt adm.) odpowiadają treści wydruku i są czytelne oraz, że nie wnosi o dokonanie oględzin płyty CD w trybie art. 308 k.p.c. W związku z powyższym oraz uwzględniając wskazaną przez pozwanego w odpowiedzi na odwołanie okoliczność, że wydruki zostały sporządzone już po tym, jak zapis ze strony został zgrany na płytę CD, w ocenie Sądu brak jest podstaw do kwestionowania treści w nich zawartych.

W świetle powyższego nie sposób zgodzić się z twierdzeniem powoda, jakoby brak było podstaw do przyjęcia, że stosowana przez powoda praktyka miała cechy wprowadzające w błąd oraz, że zagrożenie takie nie istniało i nie zostało wykazane przez Prezesa UOKiK.

Powyższe mogło niewątpliwie zniekształcić proces decyzyjny u konsumenta, który mógłby nie podjąć z powodem żadnego kontaktu, gdyby nie zachęta w postaci udziału w konkursie z atrakcyjnymi nagrodami. Bezprawność działania polegała tu bowiem na tym, że powód w sposób nieuczciwy podawał nieprawdziwie informacje o konkursie z nagrodami na stronie internetowej oraz (...). Nie ulega wątpliwości Sądu, że powyższe nieprawdziwe informacje mogły skutkować podejmowaniem przez konsumenta czynności związanych z zawarciem umowy i skorzystaniem z usług z przedmiotowego hostelu - a których to czynności konsument by nie podjął, gdyby nie treść przedmiotowej informacji o konkursie. Sąd podziela też pogląd pozwanego wyrażony w treści zaskarżonej decyzji, że działanie to było celowe. Ponadto, jak również wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 5 maja 2017 roku (sygn. akt VI ACa 200/16), sam fakt bezprawnego wpłynięcia na sferę motywacyjną konsumenta przed zawarciem umowy przez przedsiębiorcę przesądza o tym, że stosowana przez niego praktyka rynkowa jest nieuczciwa.

Wbrew zatem przekonaniu powoda, zasadnie uznał pozwany w punkcie I zaskarżonej decyzji praktykę tam opisaną za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, określoną w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, tj. działanie powoda polegające na zamieszczeniu na stronie internetowej prowadzonego przez przedsiębiorcę hostelu (...) informacji o organizowanym konkursie z nagrodami, a następnie nieprzyznaniu opisanych nagród, co stanowi nieuczciwą praktykę rynkową w rozumieniu art. 7 pkt 19 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (t.j.: Dz.U. z 2017 r. poz. 2070) i zasadnie stwierdził jej zaniechanie z dniem 25 listopada 2017 r.

Z powyższego względu nie budzi wątpliwości Sądu zasadność nałożenia na powoda w punkcie III zaskarżonej decyzji środka mającego na celu usunięcie trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów, poprzez opublikowanie wersji jawnej decyzji, jak i zasad jej publikacji. Powyższe podyktowane jest bowiem możliwością istnienia negatywnych skutków praktyki, nawet po jej zaniechaniu. Wskazany przez powoda sposób usuwania skutków naruszenia mający wynikać z samego faktu zaprzestania stosowania praktyki nie mógł zostać uznany za środek wystarczający, ani tym bardziej skuteczny.

Powód sformułował również zarzuty dotyczące zasadności nałożenia kary pieniężnej. Podniósł bowiem, że ustalona przez Prezesa UOKiK kara nie jest proporcjonalna. Zaprzeczył, że umyślnie stosował zarzucane praktyki. W jego ocenie powyższe działanie nie wpłynęło na konkurencję powoda, bowiem w tym samym czasie sąsiednie hostele oferowały podobny konkurs. W żaden więc sposób nie zakłócił konkurencji. Należy tu wskazać, że wobec ustalenia,

że powód dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 uokik, Prezes UOKiK uprawniony był do nałożenia na powoda na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik kary pieniężnej w wysokości do 10 % przychodu przedsiębiorcy osiągniętego w roku obrotowym poprzedzającym rok nałożenia kary. Należy też przypomnieć, że nałożenie kary jest możliwe w przypadku naruszenia zakazu, o którym mowa w art. 24 ustawy, choćby nieumyślnie. Zasadność ustalenia w niniejszej sprawie kary pieniężnej na kwotę 70.185,00 zł nie budzi wątpliwości Sądu. Należy tu bowiem mieć na uwadze, że na powodzie, jako podmiocie prowadzącym profesjonalnie działalność gospodarczą w sposób szczególny ciążył obowiązek przestrzegania przepisów poszczególnych ustaw. Ustalenia faktyczne w sprawie prowadzą do wniosku, że zachowania te były zamierzone. Zasadnie zatem konstatawał pozwany, że powód w sposób świadomy i umyślny wprowadzał konsumentów w błąd, mając na celu zachęcenie w ten sposób konsumentów do skorzystania z usług jego hostelu, naruszając tym samym prawo konsumenta do rzetelnej i prawdziwej informacji. Zasadnie również pozwany uwzględnił okoliczność, że praktyka ujawniała się na etapie przedkontraktowym. W sposób prawidłowy pozwany uwzględnił także stosunkowo krótki okres trwania przedmiotowej praktyki. Z powyższych względów zasadnie pozwany przyjął wysoką szkodliwość opisanej praktyki, co przełożyło się wprost na wartość ustalonej kwoty bazowej, uwzględniając wartość obrotu przedsiębiorcy osiągniętego w 2018 roku, która następnie została obniżona z uwagi na okoliczność łagodzącą w postaci zaniechania stosowania praktyki. Umyślność praktyki skutkowałą natomiast podwyższeniem kwoty bazowej.

Z powyższych względów przyjąć należało, że wysokość ustalonej w ten sposób kary pieniężnej pozwoli na realizację prewencyjnej i represyjnej funkcji kary, bez stworzenia zagrożenia płynności finansowej powoda. W odniesieniu do zarzutu powoda w zakresie błędnego przyjęcia wartości przychodu na zbyt wysokim poziomie wskazać należy, że łączna wartość sprzedaży części przedsiębiorstwa (k. 42-51, 52-57 akt sądowych) dokonana przez powoda w 2018 roku, nie stanowiła znaczącej wartości względem wartości obrotu w 2018 roku, zwłaszcza, że ustawodawca nie upoważnił pozwanego do uwzględnienia lub nie wartości obrotu, w zależności od jego źródeł. Należy też dodać, że pomimo tego, iż powód był wielokrotnie wzywany przez Prezesa UOKiK do przekazania informacji i dokumentów o wysokości osiągniętego przez powoda obrotu w 2018 roku, powód nie przekazał żądanej informacji. Z tego względu zasadnie pozwany dokonywał ustaleń w relewantnym zakresie, w oparciu o treść informacji przekazanej przez urząd skarbowy (k. 53 akt adm.).

W związku z tym, uzasadnione było również obciążenie powoda kosztami, o których mowa w treści pkt IV zaskarżonej decyzji.

Mając powyższe na względzie, Sąd na podstawie art. art. 479^{31a} § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako niezasadne.

O kosztach procesu, Sąd orzekł stosownie do wyników postępowania na podstawie art. 98 k.p.c. oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Na koszty procesu po stronie pozwanego złożył się koszt zastępstwa procesowego w wysokości 720,00 zł.

Sędzia SO Jolanta Stasińska